

(א) לעיל כו. ג. (ב) (פס: ד"ה קמ"ל).

הגהות הב"ח

(א) גמ' סיפא לגלויי ארישא כפ"ל וכן בסמוך: (ב) שם לא זריכא דאע"ג דלמרי קני:

הדר פרק ששי עירובין

ליגור. דאי מצטלי אינהו ליחיד אמו למימר נמי יחיד מצטל לשנים: ואין נוטלין רשות למה לי. הא תנא ליה היו שנים אוסרין זה על זה: לא זריכא. משנה יתירה לאשמועינן דאפי' אמרו ליה קמאי קני על מנת להקנות והדר איהו וצטיל לחצריה לא משתרי לאי בתרא דמהו

ע.

בעא מיניה אבבי מרבה בוי. לא שמיע ליה זרייתא דלעיל דסוף פ"ב (דף טו): כשהוא מצטל רשותו אין זריך לצטל לכל אחד ומשמע התם דלפונתא היא דר"א ורבנן והוא זרייתא כר"א ואין לומר דלרבנן מיבעיא ליה ופסטי ליה דלזריך לצטל דאם כן מאי פריך מזרייתא דבסמוך:

הבא במאי עסקינן דהוה ומית.

פירש רש"י דעל כרחק דרבה זשיירא שחנתה בצקעה והקיפיה חזר ונטו זה איש אהלו מוקי לה דכי מת אין ליורשיו שם כלום דאי בחצר ממש איכא יורשין וכיון דאילו הוה אצוהו קיים הוה אסר אינהו נמי אסרי ובחנם דחק דאין היורש אוסר אלא א"כ הולך לדור שם דלעיל צ"ל מי שהוליאוהו (דף טז.) פסקינן כר"ש דמתן לקמן פרק כ"ד משתמפין (דף טז.) ר"ש אומר אפי' הניח את ביתו והלך לשנות אצל צמו בצומה העיר אינו אוסר שכבר הסיח מלבו ומיהו אי צעו לאוקומי כר"מ דלמר כשהלך לשנות צעיר אחרת אי נכרי ואחד ישראל אוסר וקאמרינן נמי לקמן בפירקין (דף עג.) צית המתן וצית הצקר וצית העלים וצית האולרות הרי זה אוסר עליו זריך לאוקומי זשיירא שחנתה בצקעה א"כ כגון זזה עזמו שעירב הוה יורש: יורש מהו שיבטל. זשלא עירב האז מיירי כדפי' צקונטי' דאם עירב האז מני לקמן (עמוד ז') א' מזני חזר שמת והניח רשותו לאחד מן השוק משחשקה אינו אוסר ואיירי כגון צבא היורש לדור שם צבצב דאם לא כן לא צעי ציטול דהוי כמו צית המתן וצית הצקר דלא אסר כדלמר רבי יהודה לקמן בפירקין (ע"ב): דאינו אוסר אלא מקום דירה ור"ש דפסיק פרק מי שהוליאוהו (לעיל טז.) כוותיה קאמר דאפילו הלך לשנות אצל צמו בצומה העיר אינו אוסר ומיהו אם היה היורש דר בצומה חזר שמת אסר אוסר להם צית אציו כשירש צבצב אע"פ שלא צא לדור שם אפילו עירב עם חציו צערב צבצב אפילו הכי צעי ציטול וללא מהני עירובין לגבי אותה חצר שירש צבצב

הבא במאי עסקינן דהוה ומית אי דהוה ומית אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי דהוה ומית אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה מדי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לשנים אין לאחד לא ואבבי אמר מאי לב' לאחד מב' אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב לאבבי דאיתיה וקמ"ל דאין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה דהוה ומית ולא גזור זימנין דאיתיה ושנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי (א) רישא לאבבי ב' שלא עירבו איצטריכא ליה מד"א לגזר דלמא אתי לבטולי להו קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הגי מילי היכא דמוקצתן עירבו ומקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסניהו כדי שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאבבי תנא סיפא לגלויי רישא לרבה איידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הוא תו למה לי לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הוא תו למה לי (ב) לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

הי מיני בוי. דכל הני צטולין דלעיל איכא מקצתייהו דעירבו: פורס עירוב. תורת עירוב מן התינוקות הצאים אחרי כן: לאציי ספא פה פה סיפא. דלא איצטריך דהא פשיטא דאיכא חד דלא צטיל ליה רשותיה אלא להכי תנייה לאשמועינן דכולה ממתיתא זדליתניהו לתרתייהו המערבינן עסקינן ואפילו הכי קתני רישא דרישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין זריך לצטל רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר לחצריה: איידי דסגא רישא. אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא הך סיפא דאיכא לא ולעולם רישא צדהוה ומית וסיפא זדליתניהו: הא סו למס ליה פשיטא דאסרי אהדדי: הכי גרסינן כיון דבעידנא דצטיל להו הך בוי. ולעיל פרישנא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה יתירה נפקא לן דאי לאו הכי לא איצטריך למיתנייה ולעיל [ד"ה לא זריכא] פרישנא לה: יורש. ששכח אציו ולא עירב ומת צבצב ולא ציטל רשותו מהו שיבטל היורש: היכא

עין משפט
נר מצוה

נח א טוש"ע א"ח ס"י שפ
סעף ד:
נב ב מ"י פ"ב מהל'
עירובין הלכה ז
טוש"ע שם סעף א:
ג מ"י שם הלכה ד
טוש"ע שם סעף ד:

רבינו חננאל

והא מיפירש הכי (א) בחיצונה, דתניא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו, והדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה, מהו דתימא נישתרו ליה, קמ"ל. [דאין שנים שלא עירבו נותנים רשותם לשנים] שלא עירבו, ואע"ג דאמרי להו קני על מנת להקנות. בעא מיניה אבבי מרבה חמשה שרויין בחצר אחת ושכח אחד מהם ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי לא, צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד. איתביה אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב, הרי דמי, אי ליכא אחרני בהדי מין מערב, דקתני לאחד שעירב אלא פשיטא דאיכא אחרני ועירב בהדיה ובתו הכי מת. ואקשינן אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב, ואי איהו דעירב בהדיה מתין והשתא ליכא אחרני בהדי אמתיה לא. אלא פשיטא דאיתיה ואסר עליה, ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. ודחי (רבא) [נהב] מדי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה. תדע דבעינן לכל חד וחד, דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו [מאי לאון] שנים ממש. ש"מ בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד. ודחי אבבי מאי לשנים [משנים]. ואקשינן אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחרני בהדיה ואפי' הכי בוד סגי ליה. אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו, לשנים שעירבו ממש הוא שמעינן מינה דבעינן ביטול לכל חד וחד. ונדחה אבבי בקושיא. פי' להא מתניתא פסיקא פסיקה פשוטה היא. בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות.

(ב) פי' צבייתא לקמן דף ע'.